

Tüntetés a napozóréten

2012 május 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Négy baloldali szakszervezeti tömörülés közösen tüntet május elsején a városligeti napozóréten. Biztos munkahelyeket, tisztes megélhetést, elérhet? és m?köd? közszolgáltatásokat követelnek.

A gy?lésük után fórumot tartanak az MSZP, az LMP és a Demokratikus Koalíció politikusainak közrem?ködésével.

Formálódik a fügefalevél-szövetség.

Ezek a szakszervezetek minden évben megszervezik a hangulatos majálisukat, idén is lesz sör, virsli, a gyerekeknek lufi és vattacukor. A fórumon ki lehet ereszteni a g?zt, lehet szidni a politikai ellenfelet a munkanélküliségért, a megélhetéshez kevés bérekért, a minimálbérb?l megfizethetetlen rezsiért, a bérb?l és fizetésb?l él?k egyre nagyobb kiszolgáltatottságáért.

Szögezzük le: az önhibájukon kívül munka nélkül teng?d?knek joguk van ahhoz, hogy május elsején felhívják a figyelmet az emberi méltóságukat sért? helyzetükre. Mint ahogy a munkavállalók is jogosan teszik szóvá, hogy az Országgy?lés az új munka törvénykönyvében er?teljesen megnyirbálta a korábban szerzett vagy kiharcolt jogaikat, kiszolgáltatottabb helyzetbe hozva ?ket a munkáltatókkal szemben.

A magyarországi átlagos bérek – szakmánként tekintve – töredékei a nyugat-európai béreknek, furcsa módon leginkább emiatt számítunk még ma is versenyképesnek a befektet?i piacon. Ugyanakkor a megélhetés nálunk sem olcsóbb. Az élelmiszer, a lakásrezsi, a munkába járás költségei még a munkával rendelkez?k jelent?s arányát képvisel? minimálbéren foglalkoztatottak körének jövedelmét is teljesen felemésztik. Vagyis nem elég csupán egymillió új munkahely megteremtését célul kit?zni, arra is sokkal jobban oda kellene figyelni, hogy a kevés munkahelyért verseng? munkavállalók kiszolgáltatott helyzetével ne élhessenek vissza a munkáltatók megalázóan

alacsony fizetésekkel.

Miközben a kormány – nagyon helyesen – mindent megtesz azért, hogy a szociális segélyen teng?d?ket, az indokolatlanul leszázalékoltakat visszaterelje a munkaer?piacra, aközben mintha nem fordítana kell? figyelmet azokra a jól képzett, életerejük teljében lév? fiatal és középkorú szakmunkásokra, értelmiségiekre, akik Mongóliától Anglián át Észak-Amerikáig keresik a boldogulásukat, mert itthon nem találták meg. Miközben évente sokkolnak bennünket a statisztikai adatsorokkal, amelyek rendre azt támasztják alá, hogy „fogy a magyar”, aközben egy-egy multinacionális vállalat komoly állami támogatással megnyitott, néhány ezernyi új munkahelyet teremt? beruházásán túl alig van példa új munkahelyek tömeges létrehozására. S?t, inkább gyárak bezárásáról, a közszférából történ? elbocsátásokról lehet hallani.

A foglalkoztatás problémájának a megoldására csak széles társadalmi és politikai konszenzussal, több kormányzati ciklust átível? programmal van remény. Ráadásul olyan szellemi és erkölcsi megújulás szükséges a cél eléréséhez, amely valamelyest felülírja a kapitalista piacgazdaságok „lényegét”, a profithajszolást. A termel?üzemek, a nagybirtokok, a nagyt?ke hazai tulajdonosainak kellene els?sorban megváltoztatni a mentalitásukat abba az irányba, hogy az adójuk „optimalizálása”, a bérköltségeik csökkentése helyett most már fordítsanak egy kicsit több figyelmet arra is, hogy a profitot ne csak t?zsdei és ingatlanspekulációkkal, ne csak szerencsejátékokkal, hanem piacképes termékek el?állításával, termelésb?vítéssel, vagyis új munkahelyek megteremtésével próbálják elérni.

Az emberi méltóság megéléséhez kulturális hagyományaink alapján szükségünk van a munkára. Akiket bármilyen okból kirekesztenek a dolgozók társadalmából, gondjaikkal magukra hagyva, azokat az embereket nem csupán a kenyérkereseti lehet?ségükt?l fosztják meg, segélyre, kegyelemkenyérre ítélve, hanem az önbecsülésükt?l is. A munka ünnepén figyelmünket rájuk vessük, ne a napozóréti h?zöng?kre.

mno.hu - Torkos Matild

Ajánló